

[Arbejdsministeren.]

unge, som er gået ud af skolen i de sidste 3 år, er blevet af.

Af *Henning Jensen* (S) til socialministeren (9. september 1974):

„Vil ministeren tage initiativ til at sikre, at forældre til evnesvage børn under 3 år sikres en rimelig støtte?“

(Spm. nr. 412).

Begrundelse.

Det har vakt forundring i store kredse i befolkningen, at der finder en åbenlys diskriminering sted i forholdet mellem den støtte, der gives til forældre til et evnesvagt barn, som de ønsker at beholde i hjemmet, og den ydelse, der tildeles forældre til børn med andre handicap (forsorgslovens § 73). Således har det kun været muligt at yde familien Larsen i Horsens det beskedne beløb på 258 kr. om måneden til deres evnesvage barn på trods af, at familien har store udgifter til pasning af barnet. Det er derfor den almindelige opfattelse, at forældre til et evnesvagt barn under 3 år bør ligestilles økonomisk med andre grupper og dermed bidrage til at holde udgifterne til åndssvageforsorgens institutionsvirksomhed på et rimeligt grundlag.

Arbejdsminister *Johan Philipsens* svar (16. september 1974):

I anledning af hr. Henning Jensens spørgsmål kan jeg oplyse, at økonomisk støtte til dækning af merudgifterne ved forsørgelsen af åndssvage og andre, der modtager særforsorgens hjælpeforanstaltninger, ydes efter forsorgslovens § 70, stk. 1 a, medens hjælp til andre handicappede ydes efter § 73. De økonomiske støttemuligheder til dækning af merudgifterne ved forsørgelsen af kronisk syge og handicappede børn i hjemmet efter disse bestemmelser er såvel i henseende til omfang som til vilkår principielt de samme.

Reglerne om ydelse af kontanthjælp til personer, der modtager åndssvageforsorgens hjælpeforanstaltninger, praktiseres således, at der til børn under 3 år normalt ikke ydes tilskud på grund af selve åndssvagheden, men at tilskud kan ydes, når der tillige foreligger alvorlige fysiske handicap. Efter

denne fortolkning, der bygger på den forudsætning, at der på dette alderstrin normalt ikke er forbundet merudgifter ved forsørgelsen, når barnet ikke samtidig er fysisk handicappet, har åndssvageforsorgen i et vist omfang afslået at yde økonomisk hjælp efter bestemmelsen i forsorgslovens § 70, stk. 1 a, til børn under 3 år.

Jeg kan tilføje, at jeg er opmærksom på, at praksis efter de nævnte bestemmelser i et vist omfang er forskellig, og at spørgsmålet om en koordinering af retningslinierne og navnlig ydelsesniveauet er påkrævet. Overvejelser herom er indledt og vil indgå i de videre overvejelser vedrørende udfærdigelsen af de administrative bestemmelser i tilslutning til bistandslovens § 48, hvorefter afgørelsen i sager om økonomisk støtte til dækning af merudgifter ved forsørgelsen af syge og handicappede børn i hjemmet fra 1. april 1976 i alle tilfælde henlægges til de sociale udvalg, der, når barnet er under tilsyn fra en særforsorgsinstitution, skal forhandle med denne institution.

Af *Ib Larsen* (CD) til udenrigsministeren (9. september 1974):

„Forekommer det ikke ministeren, at der sker en skæv fordeling af den danske hjælp til henholdsvis Nord- og Sydvietnam, idet det er oplyst, at Danida skal have fornyet et lån på 135 mill. kr. til Nordvietnam og stillet i udsigt, at lånet vil blive forhøjet med 15 mill. kr. i forbindelse med embedsmænds besøg i Hanoi i marts 1974, og herudover lovet også 30 mill. kr. i gavehjælp til Nordvietnam samtidig med, at Danida kun regner med 30 mill. kr. til Sydvietnam i samme periode til trods for, at krigen, selv om der er våbenhvile, føres videre og udelukkende på sydvietnamesisk område med store tab for både befolkningen og landet som helhed?“

(Spm. nr. 413).

Udenrigsminister *Guldbergs* svar (12. september 1974):

Idet jeg henviser til mit svar på spørgsmål 391 af 26. august 1974 fra folketingsmedlem Lindholt, skal jeg oplyse, at baggrunden for den danske bistandsindsats i Vietnam er en beslutning truffet af den daværende regering straks efter krigshand-